

Jak fotí portrét a akt DannyV

Vždy znovu mě fascinuje schopnost fotografie navzdory ohromné inflaci zobrazení všeho druhu všude kolem nás velmi silně působit, sdělovat.

Denně jsou naše smysly vystavovány ohromnému množství reklamních, zpravodajských a jiných obrazů, které nějakým způsobem vstřebáváme. Mnohé z nich pouštíme z hlavy, abychom zítra byli zahlaceni novými. Řekl bych, že prožíváme jistou „inflaci“ zobrazování, která nemá v historii vlastně obdoby. Dlouho zde přece byli jen malíři a ještě na začátku minulého století nebylo vlastnictví fotoaparátu běžné... K tomu ještě přispívá nástup digitální techniky – zkrátka fotit je dnes tak snadné... Mluvím o tom proto, že nehledě na tuto „inflaci“ náš zrak někdy náhle ulpí na nějaké fotografii a my se zastavíme a díváme. A i když nám posléze snímek zmizí z očí, stále jej máme před sebou a někdy dokonce již napořád. Ať již na něm bylo cokoli,

bylo vytvořeno tak, že se nás to dotklo (a to nemám teď na mysli šokující zpravodajské záběry...).

Jako fotografa mě tento moment zajímá. Dělat fotky, které budou žít déle...

Vzešel jsem z reportážní fotografie, kde mě lákalo množství nearanžovaných dějů a kde se často stačí jen dobře dívat. Praxe v novinách byla výborná pro řemeslo, pro schopnost naučit se fotografií ilustrovat nějaký děj, téma, článek... A to vše pod tlakem a v běhu.

Zkusil jsem i reklamní branži, kde zasápad na fotku spíše vzniká v týmu kreativců reklamní agentury a fotograf často jen zhmotňuje jejich představu, předem pečlivě rozkreslenou, což sice bývá vykoupeno dobrým honorářem, má to však své ALE...

(I tam se však stalo, že to nakonec vyhrál záběr, který vznikl mimoděk a nebyl naplánován...). A v neposlední řadě jsem poznal i spolupráci s časopisy, kde se často přes haldy polaroidů dobírá fotograf s redaktorem ke kýženému výsledku.

Ve svých volných pracích dávám poslední dobou přednost ateliéru v Bubenci.

Většinou nevyužívám profimodely,

je pro mě zajímavější hledat spíše různé „nevyšlechtěné“ typy kolem sebe. Fotím barevně i černobíle, klasicky na střední formát (Asahi Pentax 6X7) i kinofilm a také digitálně (Nikon). Zjišťuji ale, že když se fotografiemi probírám, snímky, které bych rád vystavil, jsou většinou černobílé a jsou na nich osoby ženského pohlaví.

A asi ještě nějakou dobu budu výtvarné fotky nostalgicky fotit klasicky, ale cítím, že do budoucna nebude asi jiné než digitální cesty. Nemyslím si, že by však na vznik dobré fotky měla technika, tedy aparát, nějaký zásadní vliv. Na hračkách tolik nezáleží.

Rád bych si při výtvarné práci uchoval autentický pohled a nepodlehli tzv. reklamnímu vidění, tedy určitému přenosu zakázkové tvorby do prací volných. Zde někdy paradoxně může fotografie jako zaměstnání překážet. (Neudělal třeba Jan Saudek své nejlepší věci jako dělník v továrně...?). Snažím se vyhnout i módním trendům, pokud jde o svícení – např. když doba diktuje svítit vše světlí i v exteriérech, tak jak je to často v barevných magazínech k vidění... jeden vedle druhého...

O tom, co na fotkách je, by myslím se moc mluvit nemuselo... jak říkal starý pan Saudek, od toho jsou to obrázky... A i jiná jeho rada mi přišla dobrá, když prý říkal: „...když udělám fotku, dám ji na kredenc a vydržím se na ni dívat ještě další dny nebo i déle, je to dobré...“

Pokud jde o mé oblíbené autory, asi tihnu ke klasice: Ludwig, Kuščinskýj, Saudek, v zahraničí Avedon, Newton...

Tak asi tak...

DannyV

Praha, 17. 10. 2005

Daniel Vrabec *17. 8. 1964

- po vyučení fotografem
- fotoreportér VD Fotografia Praha
- od 1990 fotoreportér MF Dnes
- od 1992 na volné noze, majitel fotostudia DannyV
- věnuje se volné i zakázkové tvorbě

